

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.251 van 1 maart 2012
in de zaak A. 197.216/VII-38.162.**

In zake : Daniël GOOSSENS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Jan Hardeman en Dirk Hoebeek
 kantoor houdend te 1853 Strombeek-Bever
 Lakensestraat 41, bus 6
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenbergh
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 juli 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 1 juni 2010 waarbij
het beroep van Daniël Goossens ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur
van de provincie Vlaams-Brabant van 14 december 2009 tot intrekking van zijn
wapenvergunningen en van zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben,
wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 februari 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Raf Hoebeek, die loco advocaten Jan Hardeman en Dirk Hoebeek verschijnt voor de verzoeker en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker heeft verscheidene vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens.

3.2. Op 12 augustus 2008 weigert de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant de erkenning van de verzoeker als munitie- en wapenverzamelaar, omdat hij meerdere inbreuken op de wapenwetgeving heeft begaan, wat "zeer bedenkelijk en laakbaar is" gelet op het feit dat hij een inspecteur van politie is. Het beroep tegen die beslissing van de provinciegouverneur wordt door de minister van Justitie verworpen.

3.3. Tijdens een huiszoeking bij de verzoeker op 2 juli 2009 treft de politie drie vuurwapens aan die niet conform de wetgeving werden omgebouwd tot halfautomatische vuurwapens en een hoeveelheid verboden munitie.

3.4. Op 6 augustus 2009 weigert de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant aan de verzoeker een vergunning voor de aankoop en het bezit van elf vuurwapens, omdat uit het proces-verbaal opgesteld naar aanleiding van voormelde huiszoeking blijkt dat de verzoeker verscheidene inbreuken op de wapenwetgeving heeft gepleegd en dat hij dus niet "verantwoord en zorgvuldig met vuurwapens kan omgaan".

3.5. De procureur des Konings te Brussel deelt op 9 november 2009 aan de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant mee dat er voldoende motieven zijn om "de vergunningen van de heer Daniel Goossens in te trekken".

3.6. De gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant trekt op 14 december 2009 verzoekers "vergunningen tot het voorhanden hebben van 19 vuurwapens" en zijn "recht om een wapen voorhanden te hebben" in. Als reden geeft hij dat wapenbezit in hoofde van de verzoeker de openbare orde zou kunnen verstoren.

3.7. De verzoeker stelt bij de minister van Justitie beroep in tegen die beslissing van de provinciegouverneur.

3.8. De procureur des Konings te Brussel bevestigt op 1 april 2010 zijn ongunstig advies van 9 november 2009.

3.9. Op 1 juni 2010 verwerpt de minister van Justitie het beroep van de verzoeker tegen de beslissing van de provinciegouverneur van 14 december 2009.

Dit is het bestreden besluit, dat luidt als volgt :

"(...)

Voorafgaand:

De lokale politie te Brussel (Elsene) heeft op 25 mei 2007 de gouverneur van Vlaams-Brabant een verslag toegezonden waaruit blijkt dat er op 9 mei 2007 lastens uw persoon een proces-verbaal (BR.36.LL.061995/2007) werd opgesteld wegens inbreuken op de wapenwetgeving. Naar aanleiding hiervan heeft de gouverneur van Vlaams-Brabant beslist om aanvraag tot het verkrijgen van een erkenning als wapenverzamelaar te weigeren.

In het kader van uw beroepsprocedure met betrekking tot het voornoemde weigeringsbesluit, heeft de federale wapendienst de procureur des Konings te Brussel verzocht om bijkomende informatie. Op 9 oktober 2008 heeft zijn ambt ons volgende stukken toegezonden:

- een kopie van uw op dat ogenblik blanco strafregister;
- een kopie van het proces-verbaal BR.36.22.001849/00 dd. 20/12/2000: tijdens het uitvoeren van werken aan een woning heeft u onder de plankenvloer een oorlogswapen (Winchester 30 M1, kaliber 7,62 mm) aangetroffen. U heeft dit vuurwapen mee naar huis genomen en slechts daarna een vergunning tot het voorhanden houden ervan aangevraagd bij de gouverneur van Vlaams-Brabant;
- een kopie van het strafdossier BR.36.LL.061995/2007: ingevolge de nieuwe wapenwet heeft mevrouw Micheline Christophe op 30 april 2007 de lokale politie te Brussel/Elsene verzocht om iemand langs te sturen om twee oorlogsvuurwapens, zijnde een Enfield en een Mauser 98 K, op te halen. Er werd een afspraak gemaakt om die vuurwapens bij de dame in kwestie op te halen. U heeft via ongekende bron vernomen dat mevrouw Christophe afstand wenste te doen van haar vuurwapens, waarop u haar contacteerde en haar vertelde dat u titularis bent van een erkenning en aldus in het bezit mag komen van wapens. Nadat commissaris Janssen van uw voornemen op de hoogte was gebracht heeft hij u, in bijzijn van inspecteurs Daniël Peemans en Hendrik Coenen, gecontacteerd. Er werd u duidelijk gevraagd of u als verzamelaar was erkend, hetgeen door u werd bevestigd. Vervolgens heeft de commissaris de deontologische regels herhaald; er werd vooral benadrukt dat het aanwerven van wapens in het kader van een verzameling nooit kon gebeuren in de hoedanigheid van een politieagent, en dat bijgevolg het ophalen van wapens bij particulieren

niet kon gebeuren in uniform. Desondanks heeft u zich bij mevrouw Christophe in politie-uniform aangeboden als verzamelaar, en de vuurwapens meegenomen.

Uw beweringen werden bij de diensten van de gouverneur van Vlaams-Brabant nagegaan. Hierbij is gebleken dat u weliswaar een aanvraag tot erkenning als wapenverzamelaar heeft ingediend, maar dat er nog geen erkenning was afgeleverd.

Tijdens het verhoor heeft u toegegeven nog niet erkend te zijn als verzamelaar, maar dat u een aanvraag had ingediend waarvan de procedure nog lopende was. Wat betreft het verwerven van vuurwapens zonder in het bezit te zijn van de nodige vergunningen verklaarde u dat de aanvraagformulieren reeds werden ingevuld en dat u, in afwachting van het ontvangen van de nodige vergunningen, zinnens was de wapens in bewaring te geven bij de lokale politie te Grimbergen.

Navolgend proces-verbaal dd. 10/05/2007: mevrouw Micheline Christophe heeft verklaard dat u zich op 07/05/2007 bij haar heeft aangeboden in uniform om als 'verzamelaar' twee vuurwapens op te halen. U heeft dit toegegeven. Op de vraag of u in het bezit bent van de nodige vergunningen voor al uw vuurwapens heeft u gesteld dat dit het geval is, met uitzondering dan voor deze twee recent verkregen wapens. Na contact te hebben opgenomen met de diensten van de gouverneur bleek dat u nog niet werd erkend als verzamelaar; u heeft dit bevestigd. Ingevolge de nieuwe wapenwet diende u echter een vergunning aan te vragen alvorens in het bezit te komen van een vuurwapen. U heeft verklaard dat u hiervan op de hoogte bent.

Navolgend proces-verbaal dd. 11/05/2007: tijdens het uitvoeren van een huiszoeking werd een oorlogsvuurwapen van het type 'UZI' aangetroffen - een automatisch vuurwapen dat ingevolge de nieuwe wapenwet wordt beschouwd als een verboden wapen. U heeft toegelicht dat u dit vuurwapen een 4 à 6 jaar voordien heeft aangekocht op een wapenbeurs in Waver. De identiteit van de verkoper was u onbekend en u beschikte niet over een aankoopfactuur voor dit wapen. De loop van het wapen werd vervangen door een volle loop (in rode kleur) waardoor het wapen niet voor het schieten gebruikt kon worden. Het betrof echter geen officiële demilitarisatie uitgevoerd door de Proefbank te Luik; bovendien kon het wapen door het eenvoudig vervangen van de loop onmiddellijk schietklaar worden gemaakt, zodat het wapen nooit beschouwd kon worden als definitief voor het schieten onbruikbaar. Uit verder onderzoek is gebleken dat dit vuurwapen als gestolen geseind stond. Naar eigen zeggen was u hiervan niet op de hoogte.

Tijdens het verhoor op 11/09/2007 in het kader van het onderzoek van het Vast Comité van Toezicht op de Politiediensten heeft u meegedeeld dat u via een onbekende collega op de hoogte werd gebracht van het feit dat mevrouw Christophe zich zou ontdoen van twee vuurwapens. U heeft toegegeven dat u zelf op 07/05/2007 contact met haar heeft opgenomen, en dat u zich heeft voorgesteld als politieman, verzamelaar en fervent schutter. U heeft ontkend dat commissaris Janssen u vooraf heeft gewezen op de deontologische regels. De reden waarom u in

uniform was die bewuste dag had volgens u enkel te maken met gemakzucht (u zou mevrouw Christophe onmiddellijk na uw dienst hebben opgezocht). Wat betreft de 'Enfield' stelde u dat voor dit wapen geen vergunning vereist was; en voor wat betreft de 'Mauser' was u van mening dat u ingevolge de overgangsperiode dit wapen mocht aanschaffen op voorwaarde dat u zich daarna in regel zou stellen bij de gouverneur.

Uit bijkomende inlichtingen is gebleken dat u ten tijde van de amnestieperiode uw collega's van de dienst 'wapens' heeft gevraagd om u op de hoogte te houden van eventuele interessante stukken die ter vernietiging worden ingeleverd.

Vervolgens:

Ingevolge uw nieuwe aanvragen tot het verkrijgen van vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens heeft de lokale politie van de zone Grimbergen een ongunstig advies verstrekt. Ter motivering van dit ongunstig advies werd niet alleen verwezen naar de feiten die werden opgenomen in het strafdossier BR.36.LL.061995/2007 (zie supra). Verdere analyse van uw wapenbezit heeft aangetoond dat u mogelijks nog meerdere inbreuken heeft gepleegd op de wapenwetgeving.

Naar aanleiding van deze informatie en met het oog op de eventuele intrekking van uw vergunningen en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden, heeft de gouverneur van Vlaams-Brabant op 29 april 2009 de procureur des Konings te Brussel overeenkomstig de artikelen 11, §1, 2^e lid en 13, 1^e lid van de wapenwet om een gemotiveerd advies verzocht.

Aangezien de lokale politie van de zone Grimbergen melding heeft gemaakt van eventuele bijkomende inbreuken op de wapenwetgeving werd overgegaan tot een administratief en gerechtelijk onderzoek inzake uw wapenbezit - respectievelijk uitgaande van de gouverneur van Vlaams-Brabant en de procureur des Konings te Brussel.

In het kader van dit onderzoek werd op 2 juli 2009 een huiszoeking met toestemming uitgevoerd op uw verblijfplaats. Er werden diverse inbreuken op de wapenwetgeving vastgesteld waarvoor een proces-verbaal met het nummer BR.36.LG.002844/2009 werd opgesteld.

In zijn advies van 9 november 2009 heeft de procureur des Konings te Brussel geoordeeld dat er voldoende motieven zijn om uw vergunningen en/of recht om vuurwapens voorhanden te houden in te trekken. Dit ongunstig advies werd op 1 april 2010 nogmaals door zijn ambt bevestigd. Ter staving van dit advies werden ons volgende stukken ter beschikking gesteld:

- een kopie van uw strafblad waarop volgende veroordeling wordt vermeld:
 - politierechtbank te Brussel dd. 08/05/2009 wegens een verkeersinbreuk;
- een kopie van het strafdossier BR.36.LG.002844/2009 dd. 02/07/2009: tijdens de voornoemde huiszoeking, welke werd uitgevoerd door leden van de lokale politie Grimbergen en de federale politie, werden volgende inbreuken vastgesteld:
 - u was in het bezit van drie automatische vuurwapens die niet conform de wetgeving werden omgebouwd tot halfautomatische

vuurwapens, met name:

- een geweer, merk Thompson, model 1928, kaliber .45 ACP, serienummer A086724. Voor dit wapen beschikte u over een (oude) vergunning;
- machinepistool Vigneron met serienummer FN699A. Voor dit wapen heeft u geen vergunning aangevraagd omdat u hiervoor geen wisselstukken meer zou kunnen krijgen en daarom volgens u geen vergunning nodig is;
- machinepistool Beretta met serienummer F11354-81. Er werd een vergunning aangevraagd bij de gouverneur van Vlaams-Brabant. In eerste instantie deed u alsof u niets wist over dit wapen. Pas na aandringen van de hoofdinspecteur haalde u het wapen uit een verborgen lade.

In uw verklaring terzake heeft u gesteld dat deze vuurwapens niet automatisch kunnen vuren. Het technisch rapport toont echter het tegendeel aan. Voor wat betreft het machinepistool Beretta M12 met serienummer F11354-81 werd weliswaar vastgesteld dat het wapen in zijn aangetroffen vorm niet op automatische stand kon worden geplaatst, doch deze beperking was niet onomkeerbaar. Het verwijderen van de pen of het niet monteren van de handgreep zou reeds volstaan om de vuurkeuzeschakelaar op stand automatisch te plaatsen. Het machinepistool Vigneron kaliber 9 X 19 met serienummer FN699A was op het ogenblik van de inbeslagname voorzien van een loop welke niet langer bruikbaar was. Doch uit het technisch rapport is gebleken dat de trekkergroep toeliet het wapen zowel halfautomatisch als automatisch te gebruiken. Door het eenvoudig verwisselen van de loop zou het wapen een volwaardig vuurwapen zijn waarmee ook automatisch geschoten zou kunnen worden. En tenslotte wat betreft het machinepistool Thompson model 1928A1, kaliber .45 ACP met serienummer A086724: ook hier werd geconcludeerd dat de trekkergroep functioneel was voor zowel halfautomatisch als automatisch vuren, en dat de aanwezigheid van de pen niet kon verhinderen om het wapen vrij eenvoudig in automatische stand te zetten. De ingreep was m.a.w. niet onomkeerbaar.

- er werd verboden munitie aangetroffen zoals munitie van het type hollow point (waaronder ook Winchester SXT munitie) alsook een patroon kaliber 12 met liquid gas;
- voor de vergunning voor het karabijn Steyr, model AUG, kaliber 9 mm para zou volgens de politie de geldigheidsdatum overschreden zijn. Uit uw verklaring blijkt dat u de vergunning op 25/04/2007 heeft verkregen van de gouverneur van Vlaams-Brabant met het oog op de aanschaf van dit wapen, doch u heeft naar eigen zeggen dit wapen nooit aangekocht. In dat geval diende u de vergunning terug te sturen naar de gouverneur overeenkomstig art. 10, 2^e lid van het KB van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet. Hierin wordt gesteld dat de

afgeleverde vergunning aan de houder ervan het recht geeft om het wapen binnen drie maanden na de uitreiking aan te kopen of in te voeren. Indien de aankoop of de invoer niet binnen voornoemde termijn heeft plaatsgevonden, is de vergunning vervallen en moet ze binnen acht dagen worden teruggezonden aan de overheid die ze heeft uitgereikt. Meer dan twee jaar na de datum van uitreiking had u de bedoelde vergunning nog steeds in uw bezit.

(...)

Op basis van bovenvermelde elementen kan worden besloten dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid ernstige problemen bestaan. U heeft blijk gegeven geen respect te hebben voor de regelgeving in het algemeen, en in het bijzonder voor deze die is gericht op het vrijwaren van de openbare orde en veiligheid. Zo heeft u diverse inbreuken gepleegd op de wapenwetgeving.

Het strafdossier BR. 36.LL.061995/2007 werd door de procureur des Konings te Brussel geseponneerd omwille van prioriteitsredenen. Er volgde wel een tuchtprocedure wegens volgend tuchtvergriep: 'voor persoonlijke doeleinden, professionele gegevens te hebben gebruikt om op 07/05/2007, zich in uniform bij een particulier te hebben aangeboden en vuurwapens meegenomen te hebben, spijs er reeds een voorafgaand officieel bezoek was gepland om deze wapens af te halen en ze te vernietigen'. Er werd u de tuchtstraf van blaam opgelegd.

Het louter feit dat de procureur des Konings geen gevolg heeft gegeven aan dit strafdossier betekent nog niet dat de feiten als dusdanig niet weerhouden kunnen worden om aan te tonen dat uw gedrag een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden. Zo is het perfect mogelijk dat de procureur des Konings in het kader van de strafrechtelijke vervolging het opportuun vindt de zaak zonder gevolg te rangschikken; doch anderzijds oordeelt dat met betrekking tot het voorhanden hebben van een vuurwapen dergelijke feiten wel een probleem vormen. Deze zienswijze blijkt duidelijk uit het ongunstig advies dat de procureur des Konings te Brussel heeft gegeven met betrekking tot uw wapenbezit. Bovendien heeft ook de Raad van State in zijn arrest nr. 193 442 dd. 19/05/2009 uitdrukkelijk bepaald dat een bestuur bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, ook rekening gehouden mag worden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Uit de vastgestelde feiten blijkt dat u inbreuken heeft gepleegd op de wapenwetgeving. Meer bepaald heeft u vuurwapens verworven zonder, overeenkomstig art. 11, §1 van de wapenwet, voorafgaandelijk vergunningen voor deze wapens te hebben aangevraagd bij de bevoegde gouverneur. Uzelf bent in de overtuiging dat u geen inbreuk heeft gepleegd op de wapenwetgeving aangezien u bij thuiskomst de aanvraagformulieren heeft ingevuld teneinde de vereiste vergunningen te verkrijgen. Daarna zou u, in afwachting van het toekennen van de vergunningen, de wapens in bewaring geven bij de lokale politie te Grimbergen.

Dergelijk handelen is wel degelijk een inbreuk op art. 11, §1 van de wapenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat 'zonder VOORAFGAANDE vergunning het voor particulieren verboden is om een vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden te hebben'. Op 07/05/2007 was u

geen erkend verzamelaar en beschikte u niet over de vereiste vergunningen. U had met andere woorden geen enkele legale basis om de vuurwapens in kwestie op 07/05/2007 mee naar huis te nemen; om de vuurwapens op dat ogenblik voorhanden te hebben.

U heeft ontkend ooit te hebben beweerd dat u een 'erkend' verzamelaar zou zijn. Uit de gegevens van het strafdossier BR. 36.LL.061995/2007 kan echter worden afgeleid dat u ten overstaan van commissaris Janssen heeft bevestigd dat u houder bent van een erkenning als verzamelaar - dit werd door inspecteurs Peemans en Coenen beaamd. Bij mevrouw Christophe heeft u zich voorgesteld als politieagent, verzamelaar en fervent schutter. Voor een leek is er geen onderscheid tussen 'verzamelaar' en 'erkend verzamelaar', zodat op zijn minst kan worden gesteld dat u mevrouw Christophe heeft misleid.

Ook de deontologische regels werden geenszins door u gerespecteerd. Ondanks de waarschuwing van commissaris Janssen dat u geen misbruik mag maken van uw hoedanigheid als politieagent bij het ophalen van vuurwapens, heeft u zich bij mevrouw Christophe aangeboden in uniform en u kenbaar gemaakt als politieagent. Naar eigen zeggen had u niet de intentie om de beslissing van mevrouw Christophe te beïnvloeden, doch ook hier kan worden gesteld dat er minstens sprake is van misleiding.

Tijdens de huiszoeking van 2 juli 2009 (strafdossier BR.36.LG.002844/2009) werden andermaal inbreuken op de wapenwetgeving en haar uitvoeringsbesluiten vastgesteld, met name :

- het bezit van drie automatische vuurwapens die niet conform de wetgeving werden omgebouwd tot halfautomatische vuurwapens. Het betreft inbreuken op de artikelen 3, §1, 3° en 8, 1° lid van de wapenwet: wapens ontworpen voor uitsluitend militair gebruik, zoals automatische wapens, worden beschouwd als verboden wapens; niemand mag verboden wapens vervaardigen, herstellen, te koop stellen, verkopen, overdragen of vervoeren, opslaan, voorhanden hebben of dragen;
- het bezit van verboden munitie. Dit zijn inbreuken op art. 22, §2, 2° van de wapenwet: het is verboden te vervaardigen, te verkopen, op te slaan of voorhanden te hebben van opensplijtende munitie voor pistolen en revolvers, alsook op art. 3, §1, 10° en 8, 1° lid van de wapenwet: voorwerpen bestemd voor het treffen van personen met giftige, verstikkende, traanverwekkende en soortgelijke stoffen, met uitzondering van medische hulpstoffen, worden beschouwd als verboden wapens; niemand mag verboden wapens vervaardigen, herstellen, te koop stellen, verkopen, overdragen of vervoeren, opslaan, voorhanden hebben of dragen;
- het niet terugzenden van een afgeleverde vergunning waarvan de geldigheidsdatum reeds lang was overschreden. Dit is een inbreuk op art. 10, 2° lid van het KB van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet (...).

Het strafdossier BR.36.LG.002844/2009 heeft tot op heden niet geleid tot een strafrechtelijke veroordeling, doch de ten laste gelegde feiten werden op een objectieve wijze vastgesteld en in het technisch rapport - opgesteld door de Federale Politie, Directie van de Operationele Politionele Informatie, dienst Centraal Wapenregister op 07/07/2009 (...) - formeel bevestigd.

Een veroordeling wegens een inbreuk op de wapenwetgeving is bovendien opgenomen in art. 5, §4, 2°, a) van de wapenwet waardoor een aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen onontvankelijk moet worden verklaard. Rekening houdend met de bedoeling van wetgever om geen vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens inbreuken op de wapenwetgeving, kan worden aangenomen dat het plegen van dergelijke inbreuken ook aanleiding kan geven tot de intrekking van vergunningen en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden, zeker wanneer uit deze gegevens blijkt dat men op een onverantwoorde en onvoorzichtige wijze met vuurwapens omgaat.

Er zijn voldoende ernstige en concrete redenen die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd. U heeft blijk gegeven geen respect te hebben voor de regelgeving. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

(...)"

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 11, § 2, tweede lid, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Hij is van oordeel dat het bestreden besluit ten onrechte steunt op het motief dat hij "geen respect (...) (heeft) voor de regelgeving", nu uit het dossier blijkt dat hij steeds volgens de voorziene procedure de nodige aanvragen heeft ingediend. Hij stelt dat de in het bestreden besluit vermelde inbreuken geen verband houden met de wapens die het voorwerp zijn van dat besluit en dat het vaststellen van inbreuken op de wapenwetgeving met betrekking tot bepaalde wapens niet impliceert dat hij met betrekking tot alle wapens een risico zou vormen voor de openbare orde. Volgens de verzoeker wordt ook ten onrechte verwezen naar artikel 5, § 4, 2°, a), van de wapenwet, aangezien

hij niet om een erkenning als wapenhandelaar vraagt en evenmin strafrechtelijk is veroordeeld wegens inbreuken op de wapenwetgeving. Hij betoogt dat het bestreden besluit op feiten steunt, vermeld in processen-verbaal, teneinde te concluderen dat hij inbreuken op de wapenwetgeving heeft begaan, hoewel hij die vermeende inbreuken betwist en zij niet werden vastgesteld door een onafhankelijk rechtscollege. Hij zet uiteen dat voor de wapens die hij op 7 mei 2007 in ontvangst heeft genomen geen vergunning vereist is, maar dat hij niettemin de nodige formulieren heeft ingevuld, dat het niet bewezen is dat de vuurwapens van het merk Uzi, Thompson, Vigneron en Beretta tot de categorie "vuurwapens ontworpen voor uitsluitend militair gebruik" behoren en dat dit geen automatische vuurwapens betreft, aangezien ze werden "gedemilitariseerd", dat de verwerende partij niet aantoont dat wapens die voorheen als "gedemilitariseerd" werden beschouwd onder de nieuwe wapenwet opnieuw moeten worden "gedemilitariseerd", dat hij het technisch rapport waarnaar wordt verwezen niet kent en dat het "niet tegensprekelijk" is tot stand gekomen, dat de munitie op legale wijze werd verkregen in 1992 en dat het slechts om enkele patronen gaat die bovendien veilig waren opgeborgen, dat, nu hij de karabijn van het merk Steyr niet heeft verworven, er geen reden was tot het verlengen van de vergunning en dat niet valt in te zien hoe de verwerende partij uit een verkeersovertreding kan afleiden dat hij niet geschikt is om wapens voorhanden te hebben. Voorts argumenteert de verzoeker dat zelfs indien hij de beweerde inbreuken zou hebben begaan het enkel "kleine administratieve of technische fouten" betreft die als dusdanig geen overtredingen zijn in de zin van artikel 23 van de wapenwet en de openbare orde of veiligheid niet in gevaar brengen. Hij wijst er ten slotte op dat in het bestreden besluit geen concrete elementen met betrekking tot zijn houding, persoonlijkheid of moraliteit worden aangehaald.

5. De verwerende partij antwoordt dat uit de processen-verbaal en het strafdossier duidelijk "onregelmatigheden" blijken inzake het wapenbezit van de verzoeker, dat daarop in het bestreden besluit uitvoerig wordt ingegaan en dat de verzoeker die vaststellingen niet weerlegt. De verwerende partij wijst er op dat zij preventief kan optreden en dat indien een persoon door zijn gedrag de openbare

orde en veiligheid kan verstoren hem alle bestaande vergunningen en het recht om wapens voorhanden te hebben, moet worden ontzegd. Zij stelt daarbij rekening te kunnen houden met alle feiten, ook die welke geen strafrechtelijke inbreuk of misdrijf vormen. Zij merkt op dat het bestreden besluit niet steunt op artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet, maar wel op artikel 11, § 1, tweede lid, van die wet. Door in het bezit te zijn van op onwettige wijze omgebouwde vuurwapens en verboden munitie en door zich ten onrechte in uniform bij een particulier te hebben aangeboden om wapens in ontvangst te nemen, geeft de verzoeker volgens haar geen blijk van het noodzakelijk vertrouwen dat in een wapenbezitter moet kunnen worden gesteld.

6. De verzoeker repliceert dat hij als inspecteur van politie dagelijks een wapen ter beschikking heeft, wat hem niet zou worden toegestaan indien hij daadwerkelijk een gevaar voor de openbare orde en veiligheid zou zijn.

Beoordeling

7. Krachtens de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet kan de provinciegouverneur de wapenvergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben bij een met redenen omklede beslissing en na advies van de procureur des Konings beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren.

Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene inhoudt voor de openbare orde beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie die zich hierover in beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Zij vermogen uit bepaalde feiten af te leiden dat het vuurwapenbezit de openbare orde "kan" verstoren. Opdat de vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen kan worden ingetrokken, is het dus niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Het is

evenmin vereist dat de betrokkene wegens bepaalde misdrijven werkelijk veroordeeld is. Het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, is voldoende.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning is bijgevolg de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden. De openbare orde en veiligheid zouden uiteraard niet worden beschermd indien de bevoegdheid tot het intrekken van de wapenvergunningen of van het recht om vuurwapens voorhanden te hebben slechts zou kunnen worden uitgeoefend ten aanzien van de wapens die het voorwerp zijn van de inbreuk.

8. In het bestreden besluit worden de wapenvergunningen van de verzoeker en zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben, ingetrokken, omdat er "voldoende ernstige en concrete redenen" zijn die aantonen dat zijn wapenbezit een gevaar zou kunnen betekenen voor de openbare orde en veiligheid.

Om tot dat besluit te komen, verwijst het bestreden besluit vooreerst naar het feit dat de verzoeker vuurwapens heeft verworven zonder voorafgaande vergunningen en dat hij zich te dien einde in uniform bij een particulier heeft aangeboden, alsook naar de tuchtstraf die hij daarvoor heeft gekregen. Ook vermeldt het bestreden besluit het proces-verbaal van 11 mei 2007 wegens het bezit van een verboden wapen in hoofde van de verzoeker. Voorts verwijst het bestreden besluit naar het strafdossier uit 2009 waaruit blijkt dat de verzoeker in het bezit was van drie automatische vuurwapens die op onwettige wijze werden omgebouwd tot halfautomatische vuurwapens, dat hij over verboden munitie beschikte en dat hij een afgeleverde vergunning voor een niet-aangekocht wapen niet heeft teruggezonden. Hieruit besluit de verwerende partij dat de verzoeker "blijk (heeft) gegeven geen respect te hebben voor de regelgeving", dat

zijn gedrag "niet de vereiste waarborgen (biedt) waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor (hem)zelf, en voor de openbare orde en veiligheid" en dat hij dus niet kan genieten van "het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter".

Het bestreden besluit steunt op artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet. De vermelding van artikel 5, § 4, 2°, a), van de wapenwet doet hieraan geen afbreuk, nu enkel naar dit artikel wordt verwezen om te verduidelijken dat het de bedoeling is van de wetgever om het wapenbezit te weigeren aan personen die werden veroordeeld wegens inbreuken op de wapenwetgeving en dat het begaan van dergelijke inbreuken dan ook aanleiding kan geven tot het intrekken van wapenvergunningen en/of het recht om vuurwapens voorhanden te hebben.

De verzoeker betwist de in het bestreden besluit aangehaalde feiten. Hij stelt dat hij geen voorafgaande vergunningen moest aanvragen, aangezien het oude wapens met een "louter historische of verzamelwaarde" betrof. Hij toont echter niet aan dat de betrokken wapens voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 betreffende de vuurwapens met historische, folkloristische of decoratieve waarde en de vuurwapens die voor het schieten onbruikbaar zijn gemaakt, noch dat zij overeenkomstig artikel 3, § 2, 2°, van de wapenwet niet voor het schieten bestemd zijn. Wat de vuurwapens van het merk Uzi, Thompson, Vigneron en Beretta betreft, die volgens de verzoeker "gedemilitariseerd" zijn en dus als vrij verkrijgbare wapens, minstens als halfautomatische wapens dienen te worden beschouwd, is ingevolge artikel 2 van voornoemd koninklijk besluit van 20 september 1991 aan de Proefbank voor Vuurwapens een monopolie verschaft voor het neutraliseren van wapens. Uit het technisch rapport, opgesteld door de dienst Centraal Wapenregister op 7 juli 2009, blijkt dat de betrokken wapens niet onomkeerbaar en dus niet conform de wetgeving werden omgebouwd tot halfautomatische vuurwapens. Alhoewel de verzoeker stelt dat dit rapport hem niet bekend is, werd hem in een brief van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant van 23 november 2009 de gelegenheid geboden een afspraak te

maken om zijn dossier in te zien en zijn eventuele opmerkingen schriftelijk over te maken. Hij kreeg dus de kans kennis te nemen van dit rapport en zijn opmerkingen dienaangaande te formuleren. Voorts geldt het verbod op munitie, zoals bepaald in artikel 22, § 2, van de wapenwet, ongeacht de hoeveelheid munitie of de manier van opbergen. De verzoeker ontkent niet dat hij een vergunning voor een karabijn van het merk Steyr heeft verkregen en dat hij dit wapen uiteindelijk niet heeft aangeschaft. Overeenkomstig artikel 10, tweede lid, van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet moest hij die vergunning binnen de acht dagen terugzenden aan de overheid die de vergunning had afgeleverd. De veroordeling van de verzoeker door de politierechtbank wegens een verkeersinbreuk vormt geen determinerend motief van het bestreden besluit en wordt louter vermeld in de bespreking van de stukken die door de procureur des Konings te Brussel werden overgemaakt. In tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, gaat het te dezen niet om "kleine administratieve of technische" fouten. De verwerende partij heeft rekening gehouden met het gedrag van de verzoeker en geoordeeld dat dit "niet de vereiste waarborgen (biedt)", waardoor er een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan zijn.

De verzoeker toont ten slotte niet aan dat de verwerende partij buiten alle redelijkheid zou hebben geoordeeld door, op grond van de in het bestreden besluit vermelde gegevens en ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, de verzoeker het wapenbezit te ontfagen en aldus zijn wapenvergunningen en zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben, in te trekken.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede en derde middel

Standpunt van de partijen

9. In een tweede en derde middel voert de verzoeker de schending aan van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel. Hij is van oordeel dat een minder verregaande maatregel, met name de schorsing van zijn vergunningen, volstond om de openbare orde en veiligheid te vrijwaren. Hij stelt dat de wapens en munitie die het voorwerp zijn van de beweerde inbreuken op de wapenwetgeving reeds in beslag genomen zijn en dat niets erop wijst dat hij zich "in de toekomst nog zou bezondigen aan gelijkaardige administratieve of technische onregelmatigheden". Hij meent reeds gesanctioneerd te zijn door de weigering van zijn erkenning als wapen- en munitieverzamelaar en van zijn bijkomende wapenvergunningen. Hij acht het dan ook onredelijk om sancties op te leggen met betrekking tot wapens waaromtrent geen onregelmatigheden werden vastgesteld. Bovendien mist het bestreden besluit volgens hem zijn doel, aangezien hij als inspecteur van politie over een dienstwapen beschikt dat hij met toelating van de hoofdcommissaris ook in privé-schietstanden mag gebruiken.

10. De verwerende partij antwoordt dat de intrekking van de vergunningen van de verzoeker geen sanctie is, maar een preventieve maatregel ter bescherming van personen en ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Zij wenst zich niet uit te spreken over het professioneel wapenbezit van de verzoeker, maar merkt op dat het gemaakte onderscheid tussen het professionele en particuliere wapenbezit van de verzoeker redelijk en verantwoord is.

Beoordeling

11. Bij de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij, op grond van de in het bestreden besluit aangehaalde gegevens, in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat het wapenbezit van de verzoeker een

gevaar kan betekenen voor de openbare orde en veiligheid. De ambtshalve inbeslagname van zijn wapens en de weigering van zijn erkenning als wapen- en munitieverzamelaar doen hieraan geen afbreuk. De minister van Justitie dient geenszins bijkomend te verduidelijken waarom in voorliggend geval niet kan worden volstaan met de loutere beperking of schorsing van de vergunningen en van het recht om vuurwapens voorhanden te hebben.

Zoals bepaald in artikel 27, § 1, tweede lid, van de wapenwet is die wet niet van toepassing op de ambtenaren van het openbaar gezag of van de openbare macht, die een wapen dat tot hun voorgeschreven uitrusting behoort, in dienst dragen of voor de dienst voorhanden hebben. Hieruit volgt dat zelfs indien op grond van artikel 13 van het koninklijk besluit van 3 juni 2007 betreffende de bewapening van de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus, alsook de bewapening van de leden van de Diensten Enquêtes bij de Vaste Comités P en I en van het personeel van de Algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie, machtiging werd verkregen om het wapen buiten de dienst te dragen, de betrokkene steeds moet beschikken over een vergunning als het dienstwapen tevens wordt bestemd voor gebruik in privé-schietstanden.

Het tweede en derde middel zijn niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van één maart tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Yves Depoorter,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Yves Depoorter

Luc Hellin